

Sygn. akt: I C 347/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	st.sekr. sądowy Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa Casus (...) Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/ J. R./

I C 347/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. w dniu 14 grudnia 2015 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanej A. J. kwoty 1.020,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 grudnia 2015 roku oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

W dniu 16 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowił przekazać sprawę zgodnie z właściwością ogólną pozwanej do Sądu Rejonowego w Brodnicy.

Powód w uzupełnieniu pozwu wskazywał, iż na dochodzoną przez niego kwotę składały się:

- 600,00 zł należności głównej,
- 340,28 zł z tytułu opłaty za ubezpieczenie pożyczki naliczone przez poprzedniego wierzyciela,
- 30,00 zł z tytułu opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- 31,86 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,

- 18,15 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek naliczonych przez powoda w okresie od 29 lipca 2015 roku do dnia 13 grudnia 2015 roku.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Kwota dochodzona przez powoda wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 15 grudnia 2014 roku pomiędzy poprzednim wierzycielem – (...) sp. z o. o. S. k. a. z siedzibą w W., a pozwaną A. J., jednak umowy tej nie dołączył do pozwu, nawet mimo stwierdzenia przez Sąd Rejonowy Lublinie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty - bowiem zarówno istnienie, jak też wysokość dochodzonego roszczenia budziła wątpliwości, i zdaniem tego Sądu wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego (post. k. 4).

Powód nabył wierzytelność w dniu 28 lipca 2015 roku w ramach umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy poprzednim wierzycielem – (...) Sp. z o.o. S. k. a. z siedzibą w W. a (...) Finanse I (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 28 lipca 2015 roku – k. 20 – 22 akt)

Zgodnie z treścią umowy, poprzedni wierzyciel zbyła na rzecz powoda wierzytelności wyszczególnione w załączniku nr 1 do umowy, w tym wierzytelności wobec A. J..

(dowód: załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 lipca 2015 roku – k. 23 – 25 akt)

W dniu 8 września 2015 roku poprzedni wierzyciel poinformował pozwaną o cesji wierzytelności na rzecz powoda.

(dowód: zawiadomienie z dnia 8 września 2015 roku – k. 29v akt)

Tego samego dnia powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.007,66 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 8 września 2015 roku – k. 29 akt)

Pomimo dwukrotnego awizowania pozwana nie podjęła przesyłki w terminie, wobec czego Sąd postanowił pozostawić ją w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

Pozwana nie stawiła się na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 roku. Sąd zastrzegł wydanie wyroku zaocznego w przypadku otrzymania dowodu doręczenia zawiadomienia o terminie rozprawy i odpisu pozwu.

W toku sprawy pozwana nie składała żadnych wniosków ani oświadczeń. Nie zajęła stanowiska w sprawie.

Wobec powyższego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Analizując przedstawiony wyżej materiał dowodowy Sąd dał wiarę wymienionym wyżej dokumentom, gdyż nie zostały one skutecznie zakwestionowane przez pozwaną. Z dokumentów tych jednak w żaden sposób nie można wydedukować ani zasadności ani też wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W przedmiotowej sprawie spełnione zostały w/w przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie jednak, w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa określając podstawę faktyczną powództwa wyznaczyła zakres rozpoznania. Ta podstawa podlega w toku procesu weryfikacji przez Sąd, w kontekście przepisów prawa materialnego, mających możliwe zastosowanie w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2000 r., I CKN 975/98).

W zakresie postępowania dowodowego sąd otrzymał prawo do dopuszczenia dowodu z urzędu, które jednak zostało ukształtowane jako jego dyskrecjonalne uprawnienie, a nie obowiązek. Wskazać tu można na tezę zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie I ACa 190/13, której stwierdził „Kontradyktoryjny charakter procesu, dodatkowo wzmocniony - w zakresie zasady koncentracji materiału procesowego - przepisami statuującymi instytucję dyskrecjonalnej władzy sędziego (art. 207 i 217 k.p.c.), wyklucza możliwość ingerencji sądu w określoną przez strony płaszczyznę faktyczną sporu, co oczywiście nie niweczy obowiązku dokonania jej komplementarnej oceny prawnej, zgodnie z zasadą *da mihi factum, dabo tibi ius*.” Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W kontekście przedstawionych przez powoda dowodów trudno uznać, aby powód w sposób należyty udowodnił zasadność dochodzonego powództwa.

Treść umowy pożyczki nie była przedmiotem rozważań Sądu, bowiem wniosek dowodowy Sąd uznał za spóźniony. Podobnie było z wydrukiem z konta poprzedniego wierzyciela potwierdzającym zawarcie umowy.

Zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w tym przepisie, a mianowicie jeśli strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie

bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Powód składając pismo procesowe z dnia 29.6.2016 r. w żaden sposób nie usprawiedliwił faktu zgłoszenia spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Jeśli zatem wskazane wyjątki nie występują, to obowiązkiem sądu jest pominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów, co wprost wynika z użycia przez ustawodawcę zwrotu „sąd pomija” nie zaś „może pominąć” lub innego pozwalającego na pozostawienie kwestii dopuszczenia spóźnionych dowodów swobodnej ocenie sądu. O tym, czy dane twierdzenie lub dowód zostały zgłoszone w terminie rozstrzyga przede wszystkim treść art. 207 k.p.c., w tym § 6 tego artykułu, w świetle którego spóźnione są twierdzenia i dowody, których strona nie zgłosiła w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym.

Zaznaczyć przy tym należy, że złożenie dalszego pisma przygotowawczego może nastąpić tylko w warunkach przewidzianych w art. 207 § 3 k.p.c., a zatem na zarządzenie przewodniczącego przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę lub na podstawie postanowienia sądu.

Brzmienie art. 207 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c. zostało nadane nowelizacją kodeksu postępowania cywilnego wprowadzoną ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.233.1381) i obowiązuje z dniem 3 maja 2012 r. znajdując zastosowanie do postępowań wszczętych po tym dniu.

Wskazać też należy na przepis § 2 art. 6 o brzmieniu: „strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko”. Ustawodawca wprowadził konkretne regulacje, które mają skłaniać strony do przytaczania okoliczności faktycznych i powoływania dowodów we właściwym, najwcześniejszym z możliwych, czasie. Należą do nich omawiane przepisy art. 207 k.p.c., w szczególności § 3, 6 i 7 i art. 217 § 2 k.p.c.

Powód nie wskazał jakież to okoliczności uniemożliwiały mu dołączenie do pozwu dokumentów, z których wywodził dochodzone roszczenie, a nie może umknąć uwadze to, iż jest on reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Istotnym też jest art. 127 k.p.c., który stanowi, iż w pismach procesowych mających na celu przygotowanie rozprawy (pisma przygotowawcze) należy podać zwięźle stan sprawy, wypowiedzieć się co do twierdzeń strony przeciwnej i dowodów przez nią powołanych, wreszcie wskazać dowody, które mają być przedstawione na rozprawie, lub je załączyć. W pismach przygotowawczych strony mogą wskazywać podstawy prawne swoich żądań lub wniosków.

Dla powoda działającego wszak przy pomocy profesjonalisty, pierwszym sygnałem świadczącym o tym, że dochodzone przez niego roszczenie jest dość wątpliwe winno być postanowienie Sądu Rejonowego w Lublinie stwierdzające brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Skoro okoliczność ta nie zobligowała powoda nawet na zarządzenie przewodniczącego z dnia 18.4.2016 r. wzywające go do złożenia pozwu wraz z załącznikami wymienionymi w pozwie w terminie 14 dni pod rygorem umorzenia postępowania w sprawie, to zasadnym było uwzględnienie zarzutu pozwanego, iż złożone dowody są spóźnione. Należy mieć na uwadze, że pozwany działał bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika, a uwzględnienie spóźnionego wniosku powodowałoby konieczność odroczenia rozprawy w celu zapoznania się z dołączonymi dokumentami i przygotowania na nie odpowiedzi przez pozwanego.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Uwzględniając treść art. 6 kc trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.” (wyrok SN z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537); „Zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu.” (wyrok SN z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).” (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Ustalenie, że doszło do opóźnienia w prezentacji twierdzenia lub dowodu, obliguje sąd do jego pominięcia (wyrok SA w S. z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 272/14). W konsekwencji też Sąd pominął spóźnione dowody przedstawione przez powoda z jego pismem procesowym z dnia 1.2.2016 r.

Brak udowodnienia dochodzonego roszczenia w świetle przedsatawionych wyżej rozważań zadecydował o oddaleniu powództwa.

Sędzia